

VITAFÓRUM

Grammatici certant,

avagy főszerkesztői bevezetés

a „Magyar grammatika” értékeléséhez

Folyóiratunk vitafórumának ismét van (lesz) témája: a 2000-ben megjelent „Magyar grammatika” című egyetemi tankönyv. Az olvasók ez alkalommal két bírálattal ismerkedhetnek meg, amelyeket remélhetőleg a következő szám Vitaforum rovatában követni fog a bírált mű szerzőinek válasza és közérdeklődésre számító vita alakulhat ki a nyelvleírással foglalkozók közt.

Nekem is meggyőződésem, hogy egy egyetemi tankönyv a szakma művelői részéről különös figyelemre tarthat igényt, egyrészt mint tudományos teljesítmény, másrészt mint magyarszakos tanárok százainak, esetleg ezreinek megbízható ismereteket közvetítő kézikönyv. A mostani két recenzió éppen ilyen szempontból fogta vallatóra a tekintélyes terjedelmű kötetet. A bennük előadottak alapján várható, hogy termékeny és jobbító szándékú vitának adhatunk teret a Nyelvtudományi Közlemények következő számának hasábjain.

A kibontakozó vitában természetesen nem kívánok állást foglalni, egy lényeges dolgot azonban nem hagyhatok említetlenül, tudniillik azt, milyen nyelvváltozat legyen a tárgya egy egyetemi tankönyvül szolgáló magyar nyelvtani leírásnak. Mivel az ilyen mű felhasználói fogják bevezetni a leendő nemzedékeket a magyar irodalmi nyelv szó- és írásbeli használatának „titkaiba”, szükségszerűen normatív jellegűnek kell lennie. Éppen ezért helyénvaló, ha nyelvhelyességi kérdésekről is szó esik egy egyetemi magyar nyelvtani kézikönyvben (ezeknek nyomdatechnikailag világosan el kell különülniük az irodalmi norma leírásától), szerintem azonban minden egyéb lehetséges szempont, mint pl. egyes jelenségek nyelvtörténeti magyarázata vagy tipológiai és kontrasztív jellegű észrevételek a megfelelő szakstúdiumok keretébe tartoznak. Persze csak akkor van értelme a leíró magyar grammatikai egyetemi tankönyvben (is) foglalkozni a nyelvhelyességgel, ha egyetértés uralkodik köztünk abban, hogy világosan meg akarjuk értetni magunkat magyarul beszélő embertársainkkal, s hogy mi is meg akarjuk érteni őket. Tapasztalataim szerint ez elég gyakran nehézségekbe ütközik! Nyelvi kultúránk siralmas színvonalát látva kívánatos lenne minden egyetemen magyar nyelvet is oktatni!

Vita természetesen abból is fakad, kinek milyen, illetve mennyire megalapozott az elméleti háttere. Tévedés lenne azonban azt hinni, hogy bármely irányzat

művelői (pl. akár a bírált mű szerzői, akár annak kritikusai) megtestesíthetik az „egyedül helyes” nézetrendszer, a „végső igazságot”. Csak érvek és ellenérvek ütköztetésével van reményünk arra, hogy egymást esetleg meggyőzzük, vagy legalább arra ösztönözzük, hogy a vitatott kérdéseket újragondoljuk.

Egyúttal őszinte sajnálatomnak is hangot kell adnom amiatt, hogy az elmúlt kb. másfél évtizedben megjelent hazai (pl. magyar vagy uralisztikai) nyelvészeti munkák közül jónéhány nem vívott ki magának hasonló figyelmet a magyar nyelvtudomány különböző területein dolgozó kollégák részéről. Remélem, ezen túl jobban figyelünk egymás munkásságára.

Magyar grammatika

Szerkesztette: Keszler Borbála

Szerzők: Balogh Judit, Haader Lea, Keszler Borbála, Kugler Nóra,
Laczkó Krisztina, Lengyel Klára

Nemzeti Tankönyvkiadó Rt., 2000. 577 o.
Egyetemi tankönyv

1. Egy új egyetemi magyar nyelvtan

A múlt évben új egyetemi nyelvtan jelent meg, a Magyar grammatika (MG), melynek szerzői az ELTE BTK Mai Magyar Nyelvészeti Tanszékének munkatársai: Balogh Judit, Haader Lea, Keszler Borbála, Kugler Nóra, Laczkó Krisztina és Lengyel Klára¹. A Magyar grammatika elődjének számító egyetemi tankönyv, a Mai magyar nyelv (MMNy.) több mint három évtizeden át volt az egyetemi magyar nyelvészeti oktatás alaptankönyve. Léteztek mellette természetesen tanulmánygyűjtemények, feladatgyűjtemények, gyakorlókönyvek, de az alapot mégis csak az 1968-ban kiadott tankönyv jelentette. Az elkövetkezendő egy-két évtized oktatását kétségtelenül a Magyar grammatika fogja meghatározni.

A MMNy. (mely lényegében az akadémiai leíró nyelvtanra, a Mai magyar nyelv rendszerére épült) mellett rövidesen megjelentek tanulmánykötetek², me-

¹ Mivel a kötet kollektív munka eredménye, a továbbiakban a szerzőkre nem hivatkozom név szerint.

² Szathmári István – Rácz Endre (szerk.) (1974), Tanulmányok a mai magyar nyelv szófajtana és mondattana köréből. Tankönyvkiadó; Szathmári István – Rácz Endre (szerk.) (1977), Tanul-

lyek újabb kutatási eredményeket közöltek. A kilencvenes évek elején összefoglaló jellegű segédanyag, az 1994-es Magyar leíró nyelvtani segédkönyv, majd annak 1996-os kibővített változata jelent meg.

A kilencvenes években elkészültek az új akadémiai nyelvtan, a Strukturális magyar nyelvtan (StrNyt.) kötetei (az utolsó nagyjából a MG-val egy időben). Ez főképpen a generatív nyelvészeti kutatások eredményeit foglalja össze. Ennek szemléletmódjára is épül tankönyv, az 1998-as Új magyar nyelvtan.³ Ennek a nyelvtannak azonban nem jutott meghatározó szerep a magyar szakos bölcsészképzésben. Míg tehát a hatvanas években az egyetemen oktatott nyelvtan nem tért el az akadémiai nyelvtantól, addig ma gyökeresen eltérő szemléletű. Recenziómban nem vetem össze a két nyelvtant, kizárólag a MG-t vizsgálom.

A MG-nak új egyetemi nyelvtanként kulcsszerepe lesz abban, hogy a nyelvtanról (úgyis, mint magyar nyelvtanról, és úgyis mint a nyelvekről szóló tudományról) milyen képük lesz azoknak, akik később tanárként a laikusok nyelvtani ismereteit alakítják. Ha mindezt figyelembe vesszük, nem tarthatjuk túlzásnak a Magyar grammatika szerzőinek álláspontját (22), miszerint ennek a tankönyvnek a sorsa nem szakmai, hanem nemzeti jelentőségű. Ez indokolja azt is, hogy a tankönyvről nem egy rövidre szabott ismertetés keretében szólok, hanem nagyobb terjedelmű írást készítettem róla.

2. A Magyar grammatika

2.1. A Magyar grammatika nyelvszemlélete

A MG a korábbi hagyományos nyelvtanokhoz képest radikálisan új szemléletet vezet be a nyelv szerkezetének elemzésében. Ennek egyik sarkalatos pontja, hogy a nyelvi alapegységek közül csak a fonémának, a lexémának és a mondatnak van megfelelője a beszéd síkján: a hang, a szóelőfordulás és a nyilatkozat. A morfémanak és a szintagmának nem feleltethető meg beszédegység (32). A felfogás helyessége mellett azzal érvel, hogy azonos mondatok más-más intonációval eltérő jelentést kaphatnak, és ez igaz a szavakra is, hiszen egy-egy dicsérő

---

mányok a mai magyar nyelv mondatana köréből; Rác Endre – Szathmári István (szerk.), (1972), Dolgozatok a magyar leíró nyelvtan köréből, NytudDolg. 33. 1982; Rác Endre (szerk.), Fejezetek a magyar leíró nyelvtan köréből. Tankönyvkiadó, 1989; Keszler Borbála (szerk.) (1992), Újabb fejezetek a magyar leíró nyelvtan köréből. Tankönyvkiadó.; Keszler Borbála (szerk.) (1993), A mai magyar nyelv (Cikk- és tanulmánygyűjtemény) I-II. Nemzeti Tankönyvkiadó.

³ É. Kiss Katalin – Kiefer Ferenc – Siptár Péter: Új magyar nyelvtan, Osiris, 1998; Kiefer Ferenc (szerk.), Strukturális magyar nyelvtan. 1. Mondattan. Akadémiai Kiadó, 1992.; 2. Fonológia. Akadémiai Kiadó, 1994.; 3. Morfológia. Akadémiai Kiadó, 2000.

jelzöt gúnyossá tehetünk az intonáció megváltoztatásával. Nem teljesen világos azonban, hogy miért említi indoklásként a fonéma pösze vagy zártabb ejtését, hiszen erről nehezen feltételezhetnénk, hogy jelentésmegkülönböztető szerepe van. Ugyanakkor ez a felfogás ellentmondásban áll a MG 369. oldalán szereplő megállapításával, miszerint: „A mondat megalkotásához nélkülözhetetlen a hangzás [...]”. Mivel a mondat a nyelvi rendszer, és nem a hangzó beszéd része (vö. „A mondat elvont nyelvi egység, hiányoznak belőle mindazok a tulajdonságok, melyek a beszéd mondatait konkrétá, a valósághoz köthetővé teszik” 31), az előbbi kijelentés vitatható – igaz viszont abban az értelemben, hogy a mondat már kimondása előtt tartalmazza azokat az elemeket, amelyek a beszédben intonációként realizálódnak. Ha tehát két megnyilatkozás csupán intonációjában tér el egymástól, akkor a különbség a nekik megfelelő mondatban is megvan (gondoljunk például az azonos felépítésű kérdő és kijelentő mondatokra).

Ennek ellenére elfogadható az a szemlélet, hogy a nyelvi és a beszédbeli szintek nem feleltethetők meg egymásnak – mindez azonban bizonyos terminológiai következményekkel jár. A morféma a MG szerint „A legkisebb nyelvi jel” (24). A jelnek van alakja és jelentése. Ha azonban egy jelentés sosem kap formát (nem jelenik meg önállóan a beszédben), akkor nem hívhatjuk jelnek, nem hívhatjuk *m o r f é m á* nak, csupán jelentésegységnek, *s z é m á* nak. A MG azonban morfémáról beszél, mi több, allomorfról. Az allomorf a korábbi nyelvtanokban a morféma (nyelvi elem) beszédbeli megvalósulását jelentette. Hasonlóan nyilatkozik a MG is: „Az invariáns realizációi a *v a r i á n s* ok, vagy másképpen *a l l o m o r f* ok [...]” (42). A „realizáció” itt csupán úgy értelmezhető, hogy az invariáns mint a nyelv eleme variánsként (allomorfként) jelenik meg a beszédben. Ez pedig ellentmond a MG azon megállapításának, hogy a morfémának nincs közvetlen megfelelője a beszédben.

Emellett homályos az invariáns meghatározása: „Az alakváltozatok közül van egy tipikus, elvont, állandó, melyet invariánsnak nevezünk, ez reprezentálja az adott morfológiai kategóriát. [...] Például a 'bokor' fogalmi jelentésű tövet a *bo-kor-* tömorféma reprezentálja, ez az invariáns, melynek két variánsa, két allomorfja van: *bokor-*, *bokr-*. [...]” (42). Ellentmondásosak a jelzők: ha az „elvont”-at vesszük figyelembe, akkor az invariánst az összes alakváltozat egy képletben való ábrázolásának kell tartanunk. Ha viszont a „tipikus”-t vagy „állandó”-t tekintjük, akkor az invariánst valamelyik allomorffal kellene azonosítanunk. Ez a két jelző azonban egymásnak is ellentmond, hiszen ha a forma állandó, akkor csak egy formával számolhatunk, és nincs értelme az egyetlen tipikusnak nevezni. Ha pedig több allomorf között lenne tipikus, akkor el kellene tudnunk dönteni, hogy a *-ban* és a *-ben* variánsok közül melyik az invariáns. Valójában egyik sem, hanem egy elvont alak, amelyet a MG is *-ban/-ben* formában jelöl.⁴

⁴ Megjegyzendő, hogy a MG-ban az allomorf fogalma is problémás. A 25. oldalon arról olvas-

A MG szerzői megállapítják, hogy „Fogalmi jelentésük jellemzően a tömorfémáknak van [...], a viszonyjelentés a toldalék morfémákra jellemző [...]” (26) Ebben a kijelentésben kulcsszerepe van a „jellemzően” határozónak, enélkül ugyanis nem fogadhatnánk el. Erre a megállapításra épül a MG egész nyelvszemlélete, azonban – úgy tűnik – a szerzők további elemzéseik során már nem tulajdonítanak nagy jelentőséget annak, hogy megfigyelésük a jelenségeknek csak egy körében (jóllehet, a magyarban meglehetősen tág körében) igaz. A MG szerzői ugyanis a viszonyjelentéssel bíró szavak segítségével alkotott szerkezeteket morfológiai természetűnek nevezik annak alapján, hogy az ilyen szavak olyan szemantikai szerkezetet alkotnak a tövel, mint amelyet a toldalékok szoktak.

Természetesen szükség van a grammatikai funkció és a fogalmi jelentés elkülönítésére, és vitathatatlan, hogy hasonló grammatikai funkciót hol kötött, hol szabad morfémák töltenek be. Túlzás azonban azt állítani, hogy a grammatikai funkciók betöltése elsősorban a toldalék morfémák feladata, és az olyan önálló szavak, melyek grammatikai funkciót töltenek be, a toldalék morfémák feladatát látják el. Még súlyosabb terminológiai következtetés az ilyen funkciót „morféma jellegű funkció”-nak nevezni (a 28. oldaltól kezdve az egész könyvben igen gyakran), vagy azt állítani, hogy „A segédszók használata ezért a morfémák használatával egyezik meg” (29). Könnyen kitalálható, hogy ezeken a pontokon a szerzők morfémán toldalék morfémát értenek – ám mivel morfémának tartják a tömorfémát is (melynek tartalmas jelentést tulajdonítanak), az állítás, ill. a terminus értelmezhetetlen. Hasonlóképpen zavaró a „morfológiai természetű szerkezet” kifejezés használata önálló szavak kapcsolatára vonatkoztatva (a 29. oldaltól kezdve), ha a morfológiát úgy határozzuk meg, hogy „a szó szerkezetét, belső struktúráját vizsgálja” (37). Tautologikus morfológiai típusú összetételekről beszélni (többek között 326), hiszen a MG az összetett szót egy szónak tartja, és a szó belső szerkezetét a morfológia vizsgálja: következésképp minden összetétel „morfológiai”.

Problematikus továbbá, hogy a MG a kötőszót, a partikulát, a névelőt és a tagadószót „nem morfológiai természetű viszonyzó”-nak tartja. Kérdés azonban, hogy milyen természetű elemei ezek a nyelvnek, ha ezt a funkciót is szavak, morfémák látják el. (Ha az eldöntendő kérdést az intonáció vagy az *-e* partikula jelöli, akkor az *-e* partikula tulajdonképpen „intonációs természetű”?) A MG állítása szerint „Nem tartoznak közvetlenül a mondat struktúrájába, szintaktikai kapcsolat nem köti őket a mondat tagjaihoz [...]” (73). Ha azonban szintaktikailag nem illeszkednek a mondatba, akkor mi az illeszkedés módja? Miként lehet-

---

hatunk, hogy az elohangzó szerepe a különböző morfémavariánsok – értsd: allomorfolk – megkülönböztetése. Érthetetlen, mi szükség lenne a variánsok megkülönböztetésére, ha egyszer azonos funkciót töltenek be.

séges az, hogy az egyébként igen szabad szórendűnek tartott magyar nyelvben ezeknek a szavaknak szigorúan kijelölt helyük van: a módosítószók és a tagadószók közvetlenül megelőzik azt a szót (szerkezetet), amelynek a valószínűségét meghatározzák, vagy amelyiket tagadnak (ahogyan a jelző megelőzi a jelzett szót, a határozószó a melléknevet, a névelő a névszót), és egyik sem állhat az állítmány után. Ezzel a kérdéssel kapcsolatban a MG ellentmondásba is keveredik: a 276. oldal szerint a partikula nem illeszkedik be a mondat szerkezetébe, míg a 278. oldalon azt olvashatjuk, hogy az eldöntendő kérdés szintaktikai kategória, melynek kötelező eleme a kérdő intonáció vagy az *-e* partikula. Ugyanitt azt is megtudhatjuk, hogy az „óhajtó mondat modális alapértékét a *bár*, *csak*, *bárcsak* partikulák jelölik”. Ha egy partikula szintaktikai kategóriát jelöl, akkor nyilvánvalóan hozzátartozik a mondat szintaktikai szerkezetéhez. Ezeket a kapcsolatokat a 28-9. oldalakon a MG egyenesen nem grammatikai szókapcsolatnak minősíti, s mint írja, „Az ilyen kapcsolatok együttes használatát nem grammatikai szabályok irányítják” (29). A véleményem szerint a nyelv egyik elemét sem zárhatjuk ki a nyelvtanból, függetlenül attól, hogy annak milyen a jelentése, vagy milyen funkciót tölt be. A MG nem tisztázza, hogy ezek a szavak hogyan illeszkednek be a mondatba, ha sem szintaktikai, sem más grammatikai viszony nem köti őket a mondat többi részéhez.

Hasonlóképp ellentmondásos az, hogy az állandósult szókapcsolatokat a MG kizárja a szintagmák köréből (29, 350). Ha elfogadnánk, hogy a sajátos jelentésű szókapcsolatok szintaktikailag nem szerkesztettek („a szavakat csupán a megszokás tartja össze [...] csak formai szempontból hasonlítanak a valódi szókapcsolatokra. Egyetlen, osztatlan szótári tételnek tekintendők”, 29), akkor nem találnánk magyarázatot arra, miért érvényesülnek bennük maradéktalanul a szintaktikai szabályok (pl. az egyeztetésre vonatkozóak).⁵ Ezt az elhatárolást más helyütt azzal támasztja alá, hogy „Ezek a szerkezetek [= az állandósult szókapcsolatok egy csoportja] szintaktikailag általában elemezhetők lennének, de szemantikailag már nem, hiszen tömbösödött a jelentésük” (350). Ezzel figyelmen kívül hagyja azt a tényt, hogy a nyelv formai és szemantikai szerkezetének felépítése nem mindig feleltethető meg közvetlenül egymásnak.

Emellett a MG megkülönböztet lexikai és grammatikai igét. Az előbbi maga az ige, az utóbbi tulajdonképpen nem más, mint az állítmány. (A 408. oldalon szereplő „lexikai-grammatikai ige” fogalmát nem sikerült tisztáznom.) A grammatikai ige fogalmának bevezetése azonban nem csupán a terminológia céltalan szaporítása (hiszen ugyanazt állítmányként is megnevezhetnénk), de a szófaj és a

⁵ Ugyanakkor nem világos, hogy ha a sajátos jelentésű szintagmákat kizárja a szintagmák köréből, akkor a sajátos jelentésű összetételeket miért elemzi szintagmaként. A 331. oldalon szereplő elemzés szerint a *leányálom* birtokos jelzős alárendelés. A *leányálom* jelentése azonban nem 'a/egy leány álma; olyan álom, amelyet leányok álmodnak', hanem 'ideális állapot'.

mondatrész fogalmának összemosása is. Ilyen alapon a ragos vagy névutós főneveket grammatikai határozószóknak kellene neveznünk (hiszen alapvetően határozói funkciót látnak el, és a határozószó a határozói pozíció betöltésére specializálódott szófaj), a jelzőt nevezhetnénk grammatikai melléknévnek, a teljes mondatot pedig grammatikai mondatszónak. A kettős elnevezés létjogosultságát véleményem szerint semmi nem támasztja alá.

A fentebb vázolt nyelvszemlélet az egész Magyar grammatikát áthatja. Ennek a gondolkodásmódnak bizonyos elemei a hagyományos nyelvtanírásban is újak számíthatnak, hiszen még az 1996-os Segédkönyvben sem szerepelnek. Az ellentmondások, a következetlenségek talán ennek tulajdoníthatók.

2.2. A magyar nyelv: de melyik?

Mielőtt egy nyelv leírásába fogunk, elengedhetetlen döntést hozni arról, hogy a nyelv mely változatát, változatait írjuk le. Éles határokat húzni természetesen lehetetlen, de alapvetően mégis tisztázni kell, hogy figyelembe vesszük-e a nyelvjárások adatait, vagy csupán a köznyelvre szorítkozunk; foglalkozunk-e a beszélt nyelvi, esetleg a perifériális társadalmi csoportok idiolektusaival, vagy csupán a művelt köznyelv, az irodalmi nyelv adataival számolunk. A nyelv szinkrón leírásánál be kell határolnunk, hogy a nyelv mely korszakának állapotával számolunk: ha a nyelvtanírás idejének nyelvallapotát írjuk le, akkor is el kell döntenünk, milyen régi szövegeket tekinthetünk még a mai nyelvallapot tükrének.

A leíró nyelvtanok többségének általános problémája, azaz a vizsgált nyelvváltozat körvonalazatlansága a MG esetében is megfigyelhető. Bizonyos pontokon, úgy tűnik, hogy a szerzők a mai beszélt nyelv leírására törekedtek. A 159. oldalon – nagyon helyesen – azzal utasítják el a *bennünket* és *minket* exkluzív, ill. inkluzív értelmezését, hogy ez „nem élő gyakorlat a magyar nyelvhasználatban”. Ezzel szemben rengeteg olyan példát, idézetet találunk, amely a mai nyelvallapotban elképzelhetetlen: *Tégy le Dimén Ilkáról, ha nem, meghótál* (106); *Azon tűnődtem, vajon megtenném-e az én Magdusámért, hogy öt esztendeig drótoznék?* (107); *A veszeke-dőket lecsendesítendő, kopogni kezdett vonalzójával* (233); *A kis jövevény megszületvén, boldogság töltötte el az egész családot* (408). A 230. oldalon nem minősíti archaikusnak a *láthatni, olvashatni, tudhatni* alakokat, viszont a 237. oldalon egyenesen helytelennek minősíti a *híve, vívén* határozói igenévi formákat. Mi több, a 303. oldalon a jelzői szerepű hangutánzó szóra a *brekeke béka, nénó autó* szerkezeteket hozza, holott ilyen szerkezetek csak a gyermeknyelvben fordulnak elő.

Meglepő az igei igenév kategóriájának tárgyalása: a MG maga is elismeri, hogy „e szokatlan igenévi alak a mai nyelvben egészen idegenszerűnek tűnik”. A 248. oldalon szereplő táblázatban az alakok végén a határozott igeragozás igeragjai állnak, bár utána a MG amellet érvel, hogy a rendszer a névszói

személyjelezésre hasonlít. Természetesen ma már egy magyar beszélő sem tudja eldönteni, hogy a *sütöttünk* vagy a *sütöttük kalács*, a *hoztatok* vagy a *hoztátok kalács* a helyesebb.

A MG bizonyos esetekben figyelembe veszi a stigmatizált nyelvváltozatok jelenségeit is, így például szól a nákolásról (114). Más helyen azonban sokkal elfogadottabb beszélt nyelvi jelenségeket hagy figyelmen kívül. A 110. oldalon olvasható a következő állítás: „Az alakok tekintetében: megingathatatlan az ikes jelleg a kijelentő mód E/1. személyében.” A valóságban azonban éppen az első személyben a legnagyobb az ingadozás, hiszen a harmadik személyben csak néhány szóban figyelhető meg váltakozás, és a történeti adatok alapján figyelhető meg nagyobb változás; a második személyben pedig az *sz ~ l* ingadozás mára teljesen megszűnt, a változási folyamat végbement. Az első személyben azonban az *eszem, iszom, alszom, dolgozom* alakok mellett egyre nagyobb teret hódítanak az *eszek, iszok, alszok, dolgozok* alakok, és ezek lassan elfogadottá válnak a köznyelvben is – legalábbis sokkal elfogadottabbak, mint a MG által tárgyalt nákolás. A 118. oldalon szereplő táblázatban a feltételes mód E/1. személyében az *aludnám, esném, rejtőzném* alakok szerepelnek, holott ezek kifejezetten modorosnak hatnak, szemben a megszokott *aludnék, esnék, rejtőznék* alakokkal.

Bár előfordul, hogy a MG példái között szerepelnek olyan szavak, melyek egyáltalán nem tekinthetők az irodalmi norma részének (*dettó, pozitíve, privátim, vizavi* 216), vannak esetek, amikor úgy tűnik, hogy a MG csupán az irodalmi nyelvet, mi több, a helyesírási szabályzatot tartja a nyelvreírás tárgyának. A 98. oldalon azt olvashatjuk, hogy amióta a helyesírási bizottság megváltoztatta a *hivő* írását *hívő*-re, számon kell tartanunk a *hisz* ige hosszú magánhangzós *v*-s tövét. Ez a felfogás vitatható, hiszen a helyesírási bizottság nyilván az élő nyelv változásait vette figyelembe, nem pedig maga hozta létre az új alakot: a nyelvreírásnak pedig célszerűbb lenne a nyelvet, nem pedig a helyesírási szabályokat szem előtt tartania. A *nőtök*⁶ szavakban bekövetkezett, a helyesírás által nem jelölt nyúlást (97), sőt, a *jössz, jöttök, jöjjenek* alakokban bekövetkezett nyúlást sem veszi figyelembe⁷ (102), pedig ez utóbbit még a helyesírás is jelöli. S előfordul az is, hogy a MG a nyelv leírása helyett nyelvhelyességről beszél: „Ez utóbbi szerkezet nyelvi helyessége vitatható” (231); „Az *-andó/-endő* igevevek gyakrabban kerülnek állítmányi szerepbe, bár helyességüket némelyek vitatják [...]” (248); „nyelvhelyességi szempontból kifogásolható” (339), sőt, helyenként preskriptív jellegű: „Megfontolandó azonban, hogy a határozói igeveket nem hosszan kellene-e ejteni és írni [...]” (98). Egy leíró nyelvtannak nem szerepe, hogy megszabja, miként használják a beszélők a nyelvet. Természetesen az egyes nyelvi jelenségekről

⁶ A MG állítása szerint ilyen nyúlás a *szőj, szője, rójuk* alakokban is bekövetkezik. Személy szerint azonban ilyet nem tapasztaltam, és biztos, hogy nem jellemzője a normatív kiejtésnek.

⁷ A tö elemzésénél a toldalékhoz utalja, a toldalékoknál viszont szó sincs ilyen alakváltozatról.

meg lehet állapítani, hogy megfelelnek-e az irodalmi vagy egyéb normának, de nem lehet nyelvtanilag hibásnak minősíteni a *Ha rosszul tetszik lenni, kinyithassuk az ablakot* mondatot (372). Ez ugyanis a magyar nyelv mai egyes idiolektusaiban teljesen grammatikus, ha az irodalmi normának nem felel is meg.

Ezzel szemben a MG gyakran idéz példaként olyan mondatokat, amelyeknek grammatikussága valóban vitatható. Az általam megkérdezett nyelvhasználók többek között a következő mondatokat tartották egyöntetűen helytelennek: **A magyarok régóta élő nép a Kárpát-medencében* (129); **Mindenki ünnepelte, győztes maradvá* (254); **A bútort pakolásban szörnyen elfáradtam* (286); **A lapokat böngészésben megfájdult a szemem* (375); **Egy fejlett országban kifizetődő jó tanár lenni* (407); **Csodálkozott önmagán, aki ilyen teljesítményekre képes* (501) stb. Hibásnak tartották az olyan szerkezeteket is, mint **az idén már harminc éves is elmúló barátom*; **a jövőre még óvodás maradó kisgyerek* (447). (Ezeket az adatokat a MG csillagozás nélkül, grammatikus szerkezetekként hozza.) Az adatok közlési módja is vitatható helyenként. A helyesírási szabályzat szerint a meghonosodott idegen szavakat kiejtés szerint, a meg nem honosodottakat az eredeti helyesírás szerint kell írni. Azt bizonyára a MG szerzői sem érzik úgy, hogy a *ketchupöz* (sic!, 309) kevésbé honosodott meg, mint a *tékvandózik* (sic, uo.). Nagyobb hiba az egy szón belüli következetlenség: *jammel, rappel*. Helyesen vagy az eredeti alakot megőrizve (*jamel, rapel*), vagy még helyesebben fonetikusán (*dzsemmel, reppel*) kellene ezeket írni.

A MG elődjével, a MMNy-vel szemben általában nem adja meg adatai forrását. Két fejezetben azonban (462-8, 542-53) szinte minden példa irodalmi idézet. Érdekes, hogy a közöttük elhelyezkedő fejezetben is találunk nyilvánvaló idézeteket, de a forrás megjelölése nélkül (429). Az idézetek használatának szükségessége kétségbe vonható. A szerző tekintélyére csak akkor van szükség, ha a mondatban a mindennapi nyelvhasználattól eltérő jelenség fordul elő. Ebben az esetben a nyelvi jelenség nem feltétlenül jellemző a bemutatott nyelvállapotra, ha előfordul is, nyilván archaikus, stilárisan vagy más módon jelölt. Így azonban a szerző tekintélye sem teszi alkalmassá, hogy a bemutatott jelenséget igazolja. (Természetesen a nyelvtörténeti adatoknál más a helyzet.)

2.3. A magyar mint az emberi nyelv egyik megvalósulása

Különösebb elméleti megfontolások nélkül is belátható, hogy minden emberi nyelv közös alapra épül (a csecsemő a környezetében beszélt nyelv(ek)et tanulja meg, az(oka)t viszont feltétlenül; a nyelv elsajátítására csak az ember képes: a nyelv fajspecifikus stb.). Az is nyilvánvaló, hogy csak olyan nyelvleírás tekinthető adekvátnak, mely összevethető más nyelvek leírásaival. A MG csak nagyon ritkán hivatkozik más nyelvekre – ez önmagában nem lenne kifogásolható, hiszen nem

kontrasztív nyelvtan. Ha viszont mégis kontrasztív megállapításokat tesz, elvárható, hogy a megállapítás helytálló legyen, és a téma jobb megértését szolgálja.

A 192. oldalon a következőket olvashatjuk: „A magyar esetrendszer rendkívül gazdag, jóval több esetet foglal magában, mint bármelyik indoeurópai nyelv.” Arról azonban már nem szól, hogy ez minek köszönhető: annak, hogy az eset kategóriája az indoeurópai nyelvek rendszerében egészen más, mint a magyarban. A magyar esetragot vagy névutót rak a névszóhoz, a névutó általában a rag nélküli névszóhoz járul. Ahol a névutó ragos alakhoz járul, ott sem állnak szemben egymással a különböző esetű névszóval, de azonos névutóval alkotott szerkezetek. Ezzel szemben az indoeurópai nyelvekben azonos előjárószóval (amely funkcionálisan nagyjából a magyar névutó megfelelője) általában több esetben is állhat a névszó, és az eltérő kombinációk eltérő jelentésűek. Ez magyarázza, hogy az indoeurópai nyelvekben nincs szükség annyi esetre, mi több, az esetrendszer fokozatosan fel is bomolhat (amint az az indoeurópai nyelvek jelentős részében meg is történt). Az indoeurópai nyelvekkel való összevetés ráadásul azt sugallja, hogy a magyarban rendkívül sok eset van. Ugyanakkor vannak nyelvek, amelyekben jóval több esetet tartanak számon (pl. a Kaukázusban beszélt lak nyelvben kb. negyvenet⁸).

A 282. oldalon a névelő kapcsán a MG megjegyzi, hogy egyes nyelvekben (pl. az oroszban) nincs névelő, más nyelvekben pedig a szó után áll (a svédben vagy a bolgárban). Ha kitér erre, akkor érdemes lett volna azt is említeni, hogy a németben részt vesz a névszóragozásban. A névelő funkciójának megértésében segített volna, ha bemutatják, miként jelölik a névelő nélküli nyelvek azokat a jelentéseket, amelyeket a magyar a névelővel. Ez talán megmagyarázhatná, miért azonosíthatjuk a névelő kategóriájával más nyelveknek olyan morfémaíait, melyek a névszó után, agglutinálódva jelennek meg. Ilyen kifejtés nélkül a svéd és a bolgár névelőre való utalás céltalan.

A 379. oldalon a következőket olvashatjuk: „A magyarban nagy szerepet kapnak a modális partikulák [...] Ez összefügg azzal, hogy a magyar nyelv viszonylag szabad szórendű, és a módbeli segédigék sem alkotnak olyan struktúrát, mint például az angolban és a németben, így a mondatfajta sem határozható meg ezek segítségével.” Homályban marad, hogy a szórend szabadsága vagy kötöttsége miként függ össze a módok és mondatfajták kategóriáival. Vegyük az angol példákat! Az eldöntendő kérdés szórendje valóban eltér a kijelentő mondatétól, de ugyanakkor sajátos intonáció jellemzi, mint a magyarban. A kiegészítendő kérdésnek is sajátos szórendje van, de a kérdés jelölője elsősorban a kérdőszó, mint a magyarban. Mindemellett a modális segédigéknek csak egy alakjuk van: nincs *to*-igenévi és *pöreigenévi* alakjuk; egyes szám harmadik sze-

⁸ Komlósy András: *lak*. In: Fodor István (szerk.) (1999), *A világ nyelvei*. Akadémiai Kiadó. 812–3.

mélyben nem kapnak *-s* ragot; nincs *ing*-es alakjuk; nincs múlt idejű alakjuk.⁹ Mindez elkülöníti őket az igéktől és a többi segédigétől, és a partikulához közelíti őket. Mindezekből nyilvánvaló, hogy ezeken a pontokon nincs nagy különbség a két nyelv között. A mód és a mondatfajta közötti összefüggés sem világos, hiszen a felszólító mondatra jellemző felszólító módot sem az angolban, sem a magyarban nem segédige fejezi ki, a kérdő és kijelentő (ill. ha számolunk vele, a felkiáltó) mondatban pedig az angolban viszonylag sokféle modális segédige jelenhet meg, de egyik sem kötődik valamelyik mondatfajtaéhoz. Érthetetlen az a kijelentés is, hogy „A magyar nyelvben nem tartunk számon módbeli segédigéket (kivéve a *volna* igei segédszót és a *talál* segédigét; 387).” Nemcsak azért, mert ha kettőt számon tartunk, akkor nem állíthatjuk, hogy nem tartunk ilyet számon, hanem azért is, mert a modális segédigék csoportja valószínűleg minden nyelvben igen szűk, mivel nyelvtani szerepük van, és egy zárt rendszer kategóriáit jelzik.

Más helyen a MG tévesen általánosít. A 309. oldalon ez áll: „Bármelyik nyelv szóképzésének leírásában a képzőknek viszonylag nagy számával találkozhatunk.” A „bármelyik nyelv” itt nagyon erős túlzás, hiszen vannak nyelvek, amelyekben egyáltalán nincs szóképzés (vietnami¹⁰, joruba¹¹), vagy alig van (kínai¹², lao¹³).

2.4. Szinkrón leírás diakrón magyarázatokkal

A korábbi példákon is látszik, hogy bár a MG leíró nyelvtan, helyenként történeti magyarázat keveredik szinkrón leírásaiba. Történeti háttérrel azonban nem lehet bármilyen szinkrón jelenséget értelmezni, a szerzők maguk is így foglalnak állást: „Az ilyen megfogalmazásokban a leíró és a történeti szemlélet erős keveredésével van dolgunk, és ez helytelen” (312, kiemelés tőlem – F. L.). Véleményem szerint diakrón magyarázatnak egyetlen szerepe lehet a szinkrón leírásban: megmagyarázhatja a nyelven belüli ingadozásokat, az egyes nyelvváltozatok közötti eltéréseket, az irodalmi és a köznyelv közötti különbségeket. Ezeknek ugyanis az esetek többségében az a magyarázatuk, hogy a változások éppen folyamatban vannak, ill. az egyes változatokban különböző mértékben mentek végbe.

A történeti magyarázatok a tankönyvben helyenként arra vezethetők vissza, hogy a MG a nyelvet a valóságosnál sokkal szabályozottabb rendszernek tekinti.

⁹ Kovács János – Lázár A. Péter – Merrick, Marion (1998³), A–Z angol nyelvtan. Corvina, Budapest. 315–321, 553–554.

¹⁰ Szegő László: *vietnami*. In: A világ nyelvei. 1529.

¹¹ Fodor István: *joruba*. In: A világ nyelvei. 641.: A „szóképzés eszközei” (feltehetően elírás a szóalkotás helyett) között nem szerepel a képzővel való lexémaalkotás.

¹² Bartos Huba: *kínai*. In: A világ nyelvei. 730.

¹³ Kardos Tatjana: *lao*. In: A világ nyelvei. 815.

Szemlélete szerint amennyiben egy jelenség nem magyarázható a nyelv szinkrón szabályaival, akkor azt nem lehet tényként (mint szabálytalanságot, sajátos esetet) elfogadni, hanem magyarázni kell. A 132. oldalon például megemlíti, hogy ragtalan főnév is lehet határozó, majd azonnal hozzáfűzi, hogy az adott főnevek valószínűleg kihagyásos szerkesztéssel váltak határozóvá. Mivel a MG szerint a főnevet csak az esetrag (ill. a névutó) teszi alkalmassá határozói pozíció betöltésére, az esetrag nélküli, de határozói pozícióban álló főnév nem illeszkedik a rendszerbe, valahogy azonban mégis indokolni kell létét, emiatt ismertetik a szerkezet feltehető eredetét.

A képzők kombinálódási szabályait – mivel szinkrón szinten nem talál törvényszerűségeket – történetileg világítja meg (307): ez viszont szinkrón leírásban nem tekinthető magyarázatnak. „A mutató névmási kijelölő jelzős szerkezetekben az egyeztetés azzal magyarázható, hogy ezek a szókapcsolatok értelmezős szerkezetből keletkeztek hangsúlyeltolódással: *ezt, a házat* ® *ezt a házat.*” (449) Szinkrón szinten ez sem magyarázat.

A szinkrón és diakrón szempontok különös keverésével van dolgunk a szóalkotásról szóló fejezetben. A MG a szóalkotást külön fejezetben, sem az alaktan, sem a mondattan alá nem rendelve tárgyalja. Ebben eltér elődjétől, a MMNy-től, mely az alaktan fejezetben tárgyalta a szóalkotás módjait. Mindez azt sejteti, hogy a MG szerzői a szóalkotást a nyelvi szintek közé nem illeszthető jelenségnek tartják. Sajnos azonban nem olvashatunk arról, hogy miképp képzelik a szóalkotás illeszkedését a nyelvi rendszerhez, sőt, magát a szóalkotás mibenlétének definícióját sem találhatjuk meg. Ha összevetjük az egyes szóalkotási módok definícióit, azt a közös vonást vehetjük észre, hogy a szóalkotás új szót hoz létre. A MG a szó terminust két jelentésben használja: a szóelőfordulásban és a lexémában (vö. 26). Mivel a ragos, jeles alakok is szóelőfordulások, és ezeket a MG nem sorolja a szóalkotás körébe, kétségtelennek kell tartanunk, hogy a MG szóalkotáson lexémaalkotást ért.

A lexémaalkotás, a szókincs bővítése (bővülése) nyelvi változás. A nyelvi változás a nyelvtörténet tárgya, nem pedig a leíró nyelvtané. A radikális következtetés tehát az lenne, hogy a szóalkotás nem tartozik a szinkrón leírásba. Kétségtelen azonban, hogy egy élő nyelv leírásától nem teljesen idegen a szókincs bővülésének leírása, hiszen a szinkrón leírás nem a szó szoros értelmében vett pillanatfelvétel, és a szinkrón leírásba kényszerűen is beletartoznak bizonyos diakronikus elemek (pl. az ingadozások, a nyelvváltozatok közötti eltérések, melyek nyelvtörténeti változásokra utalnak). Ha viszont egy szinkrón leírásba beemeljük a szókincs változási folyamatainak leírását, akkor egyfelől nem szabad meglegednünk a szókincs bővülésével, hanem tárgyalnunk kell a szókincs szegényedését is (a kifejezések elavulását, szemantikai mezők eltűnését stb.); másfelől ki kell térnünk a jövevényszavakra is (különös tekintettel arra, hogy

ezek a szinkrón rendszertől el nem választhatók, l. a magyarból hiányzó hangok helyettesítése, a jövevényigék képzővel való ellátása stb.). Mindezek szorosan összefüggenek a beszélő közösség szociális és történelmi viszonyaival is, tehát messze vezethetnek a nyelv szinkrón leírásától.

Míg a szóképzés vagy a szóösszetétel nem feltétlenül hoz létre lexémát, addig a MG által „ritkább”-nak nevezett szóalkotási módok mindig ezt eredményezik. Ebből következik, hogy a szóalkotások ezen csoportjába tartozó esetek nyelvi változás során jönnek létre, tehát nem tartoznak a szinkrón leíráshoz. A tulajdonnevek köznevesüléséről szólva a szerző maga is megemlíti, hogy a köznevesülés beszélőről beszélőre terjedő, lassú folyamat (azaz változás) (344). A szóhasadást a hangváltozáshoz köti, a népetimológiát az idegen szavak befogadásához: ezek szintén történelmi folyamatok. A szócsonkítás terminusról a MG maga említi, hogy a nyelvújítás korában keletkezett szavak esetében használjuk: ebben az esetben még azt sem lehetne mondani, hogy a tankönyv a most folyó változásokról beszél.

2.5. Terminus technicusok a Magyar grammatikában

Egy tudományág nyelvezetének kialakításakor két fő szempontot kell figyelembe venni. Az egyik, hogy a terminus technicusok kialakítása önkényes: bármilyen jelenséget megnevezhetünk bárhogyan. A jelenségek körét az adott szak kifejezéshez a definíció rendeli hozzá. Amennyiben egy kifejezést szakkifejezésként definiálunk, az adott kontextusban megszűnik a kifejezés hétköznapi értelme: éppen ez teszi lehetővé, hogy szakkifejezésként a nyelv bármelyik elemét felhasználjuk, adott esetben új szavakat hozunk létre. Másfelől mégis törekedni kell arra, hogy a szakkifejezések lehetőleg koherens rendszert alkossanak. A Magyar grammatikában e téren is tetten érhetők következetlenségek.

A 83. oldalon ezt olvashatjuk: „Kiefer Ferenc akcióminőségen tulajdonképpen akcióviszonyt ért [...]”. Ha figyelembe vesszük, hogy a terminusok jelentését a definíció szabja meg, ezt a mondatot értelmetlennek kell tartanunk. Kiefer Ferenc ugyanis nyilván azt érti akcióminőségen, amit akcióminőségként definiál. Mondhatjuk tehát, hogy amit X. akcióminőségnek definiál, az ugyanaz, amit mi, a nyelvészeti hagyomány vagy Y. akcióviszonynak nevez(ünk); más esetekben szemére vethetjük valakinek, hogy két terminust is hasonlóan definiál. Nem állíthatjuk azonban, hogy egy jelenséget valaki nem az „igazi nevéen” nevez.

A 426. oldalon az állandó határozó kifejezés elvetésekor a tankönyv egyik indokként azt jelöli meg, hogy régebben állandó határozónak mindenféle, de csak a meghatározott esetragokkal kifejezett vonzatokat neveztek. Semmi nem zárna ki, hogy a MG újradefiniálja az állandó határozó fogalmát, és árnyalja a jelentését. A minősítő jelző terminus jelentését például a MG megváltoztatja (445):

ugyanígy járhatott volna el az állandó határozó esetében is. A minősítő jelzővel kapcsolatos érvelésben viszont a MG éppen az ellenkező hibába esik: „Minősítést azonban [...] nemcsak minőségjelző fejezhet ki, hiszen a mennyiségi tulajdonság megnevezése ugyancsak tekintető minősítésnek.” A probléma itt az, hogy a minősítés nem nyelvészeti terminus (a MG sem definiálja), tehát nem hivatkozhatunk rá. Véleményem szerint a *Három kutya ugat* vagy a *Három kutyát láttam* mondatokban a mennyiségjelző azt határozza meg, hogy hány kutyára igaz az állítás, és semmilyen módon nem minősíti (jellemzi) a kutyákat. Véleményem megformálásakor azonban én is csak a „minősít” szó köznapi jelentésére támaszkodhatom.

Találhatunk példát arra is, hogy a MG olyan kifejezéseket használ, melyeket egyáltalán nem definiál. A 105. oldalon pl. határozott jövőről beszél, a 303. oldalon azt állítja, hogy „A hangutánzó mondatok keletkezése a belehallás jelenségével függ össze [...]”: sem a határozott jövő, sem a belehallás terminus technicus nincs definiálva.

Van olyan eset is, hogy a szakkifejezés definíciója ugyan megtalálható a könyvben, ám nem vonatkoztatható a többi előfordulására. Jó példa erre a tömbösödés fogalma: „A tömb a többszörösen összetett mondatoknak olyan részlete, mely viszonylagosan önálló alakulat a mondat egész és a tagmondat között.” Azonban ez a definíció nem értelmezhető a korábbi előfordulásoknál: a 39., 156. és a 168. oldalon (ez utóbbi kettőt a mutató nem is jelzi!) úgy tűnik, hogy a morfémahatáron végbement, szabálytalan hangváltozásnak köszönhető morfémahatár-elhomályosulás, morféma-összeolvadás a tömbösödés; a 287. oldalon a mondat azonos szintjén elhelyezkedő, az alaptaghoz mégis különböző mértékben összetartozó bővítmények hierarchiája; 322. a többszörös szóösszetételben a tagok hierarchikus elrendeződése. A 350. oldalon (melyet a mutató szintén nem jelöl), a jelentés frazeológiai egységekbe tömbösödéséről olvashatunk. Láthatjuk, hogy míg a definíció tagmondatok kapcsolatáról beszél, addig a tömbösödés összes korábbi előfordulásánál a mondat szint alatti jelenségekről, ráadásul eltérő természetű jelenségekről van szó. A tömb és a tömbösödés fogalmát tehát a definíció ellenére tisztázatlannak kell tekintenünk.

Hasonlóan nem szerencsés, hogy a 82. oldalon az igei csoport terminust az igék egy csoportja értelemben használja, holott a magyar nyelvtani tradícióban az igei csoport az igei alapú szintagmának felel meg. Igaz, hogy ilyen értelemben az igei csoport fogalmát a MG sehol nem definiálja, de magát a kifejezést használja: a 466. oldalon főnévi csoportról beszél főnévi alapú szintagma értelemben.

Olyan definíciók is találhatók a tankönyvben, melyek nem alkalmasak a megnevezett jelenségek elkülönítésére. A 349. oldalon találjuk a szintagma definícióját: „A szintagmák fogalomjelölő lexémák és/vagy mondatrészek grammatikai kapcsolatából létrejövő, létrehozható nyelvi egységek. A szintagma mi-

nimum két szó, de lehet több is, akkor, ha viszonszó szerepel a szerkezetben[...].” Ez a definíció az MG keretein belül alkalmatlan az összetett szó és a szintagma elhatárolására, hiszen a szóösszetételekben is szintaktikai viszonyokat keres (ráadásul viszonszó előfordulhat összetételben is: *tengeralattjáró*). A szintagma és az összetett szó elhatárolása egyébként sem megoldott¹⁴, a 350. oldalon, ahol az összetételeket el kellene különíteni a szintagmától, a megkülönböztető jegek felsorolása helyett az összetételek igen felületes osztályozását találjuk.

Szintén problémás az igekötő és a határozószó elkülönítése. A 211. oldalon azt olvashatjuk, hogy az igekötő az igét „az irányjelentés hozzáadása nélkül perfektiválja”. Ezek szerint azonban nem lenne igekötő a *visszanéz*, *átjön*, *elmege*, *belép* stb., hiszen irányjelentést ad az igének. Másfelől viszont kizárja az olyan eseteket, amikor az igekötő az ige mögött áll, és nem perfektiválja az igét.¹⁵ Ebben az esetben viszont az igekötő mozgása, ill. az aspektus megváltozása szófajváltással járna. Mivel ilyen szófajváltást a MG nem tárgyal, feltételeznünk kell, hogy azt tartja igekötőnek, ami irányjelentés hozzáadása nélkül képe s perfektiválni az igét. Láttuk azonban, hogy a definíció ezzel a változtatással sem lenne helyes.

Pontatlan a tárgy határozottságára vonatkozó definíció is (416): „Határozott a tárgy akkor, ha jelentéstartalma a kommunikáció résztvevői számára egyértelműen világos denotátumra vonatkozik, vagyis ha a beszélő és a hallgató ugyanarra a jeltárgyra gondol.” Ha ezt a megfogalmazást elfogadjuk, abból egyenesen az következik, hogy nem lehet határozott a tárgy, ha a beszélő és a hallgató félreértik egymást, és más-más denotátumra gondolnak. A definíció figyelmen kívül hagyja azt is, hogy a *Látom az egyik lányt* mondatban a tárgy határozott, mégsem jelöli meg egyértelműen a denotátumot, legfeljebb szűkíti azok körét (a lányok csoportját szűkíti a kommunikáció szempontjából releváns lányok csoportjára, de azon belül nem jelöl meg egyértelműen egy lányt).¹⁶

¹⁴ A 322. oldal szerint az *öt-hat-hét-nyolc* összetétel, míg a 361. oldalon az *öt-hat* mellérendelő szintagma.

¹⁵ Úgy tűnik, a MG máshol is elfeledkezik arról, hogy az igekötő elmozdulhat az ige elől. A 88. oldal szerint „Az igekötő és az ige morfológiai típusú összetett szót alkotnak”. A 321. oldal szerint viszont „Az összetett szavak mint lexikális egységet alkotó szóalakok szintaktikailag kötöttek, nem mozdíthatók, nem változtathatók [...]”. Ha mindkét állítás igaz lenne, akkor az igekötő sosem válhatna el az igtől. A 321. oldalon azt is olvashatjuk, hogy „A szóösszetétel során két vagy több szóalak összekapcsolásával hozunk létre új lexémát [...]” Ennek értelmében azt kellene gondolnunk, hogy más lexémáról van szó, amikor az igekötő közvetlenül az ige előtt áll, és másról, amikor nem. Erre a feltételezésre azonban nincs okunk. Mindebből az következik, hogy az igekötő és az ige kapcsolata vagy nem tekinthető összetételnek, vagy ha annak tekintjük, akkor a fenti jellemzőket nem tekinthetjük az összetételre nézve igaznak.

¹⁶ A 282. oldalon találjuk azt az állítást, mely szerint a determinánsok megelőzik a főnevet, ill. a főnévi szerkezetet. Ugyanitt hivatkozást találhatunk a főnév határozottságáról szóló fejezetre (139), ahol a determinánsok között fel van sorolva a birtokos személyjel és a birtokjel is. Nyil-

Szemantikai szempontok alapján az első és a második személyű névmást a MG határozottnak minősíti (416), a 110. oldalon levő táblázatban eleve a határozott tárgyak közé sorolja be.¹⁷ Ugyanakkor a ragozási paradigmák az első és a második személyű névmásokat egyértelműen határozatlannak mutatják. Az elentmondást a MG azzal próbálja feloldani, hogy „Lehet általános ragozású az ige határozott tárgy esetén is (...)” (109). A határozottság szemantikai és nyelvtani kategóriája azonban nem esik egybe. Ez nem csak a személyes névmásokra igaz: *látok minden lányt* – az ige határozatlan tárgyat mutat, holott a *minden* szemantikailag határozottnak tekintendő. Helyesebb lenne tehát az első és második személyű személyes névmásokat határozatlannak minősíteni, így a leírás is sokat egyszerűsödne.

A tárgyéhoz hasonlóan problémás az alany definíciója (405). Igaz, hogy az alany vonzat, de más vonzatok is vannak. Igaz, hogy az alany alanyesetben áll, de ez nem alkalmas kritérium, hogy elkülönítsük az összetett állítmány névszói részétől, vagy egy nem egyeztetett (birtokos vagy minőség-) jelzőtől. Az sem igaz, hogy az alany az, amelyről ítéletet mondunk, hiszen az a topik. (Abban a mondatban, hogy *Pistának új autója van az autója* az alany, pedig Pistáról állítunk valamit.) Nem világos, hogy az alany meghatározásakor miként indulhatunk ki a szófajból, amivel ugyanis alaktilag és szintaktikailag keverhető lenne, az a tárgy¹⁸ vagy a névszói állítmány – ezek pedig jellemzően szintén főnevek, ill. főnévi alaptagú szintagmák. Ugyanakkor az alannyal kapcsolatban elmarad egy fontos kritérium: az állítmányt egyeztetjük vele. Az alany definíciójának felépítése jól mutat egy másik ismétlődő hibát: nem lehet tudni, mely kritériumok érvényesek külön-külön, ill. mely kritériumoknak kell egyszerre teljesülniük ahhoz, hogy egy adott jelenség a definíciónak megfeleljen. Mi több, az sem világos, hol ér véget a definíció, és hol kezdődik a járulékos tulajdonságok felsorolása. A határozó definíciója például így hangzik: „A határozó egyik [...] típusában valamely cselekvés-, történet-, létezés- vagy állapotfogalmat kifejező mondatrész bővítménye, s ezzel alkot alárendelő szószerkezetet.” (423, kiemelés a tankönyv szerzőitől) Ez a megállapítás maradéktalanul igaz az alanyra és a tárgyra is. A következő – ki nem emelt – részben sorolja fel azokat a tulajdonságokat, amely alapján a határozó valóban elkülöníthető más mondatrésztől.

---

vánvaló, hogy ezek sosem állhatnak a főnév vagy a főnévi szerkezet előtt. A 282. oldalon szerepel az az állítás is, mely szerint a névelő az ismertség-ismeretlenség kontrasztját fejezi ki. Hely hiányában nem vállalkozom arra, hogy az *az ismeretlen katona* vagy az *egy ismert író* szerkezetek szemantikai elemzésben elmerüljek.

¹⁷ A 139. oldalon a határozott főnévi névmások között egy sorban szerepel az *én* és a *magad*, holott a *látsz engem* forma a helyes, nem pedig a **látod engem*, mint a *látod magad* esetében.

¹⁸ Természetesen csak akkor, amikor bizonyos személyjelek mellől elmarad a tárgyeset ragja.

A terminusok egymáshoz való viszonya helyenként tisztázatlan marad. A 113. és a 275. oldalon azt olvashatjuk, hogy a *volna* nem rendelkezik a segédigére jellemző morfémaszerkezettel, ezért nem segédigének, hanem igei segédszónak nevezzük. Ha a *volná*-t nem nevezhetjük segédigének, akkor nyilván nem segédige. De akkor milyen szófajú? Igei segédszót mint önálló szófajt a MG nem különböztet meg, a szófajok ismertetésénél az igei segédszót a segédigék között tárgyalja. Ha viszont az igei segédszó a segédige egyik válfaja,¹⁹ nem világos, miért nem nevezhetjük segédigének.

Tisztázatlan továbbá a paradigma fogalma. Ez a MG-ban sehol nincs definiálva. Az egyetemi bevezető szerint a paradigma „ragozási sor; valamely igéből vagy névszótőből létrehozható jeles és ragos alakok hiánytalan és rendezett elsorolása”.²⁰ Ez a definíció megfelel a paradigma azon jelentésnek, amely közkeletű a nyelvtudományban. Eszerint tehát minden ige-tőhöz és minden névszótőhöz egyegy paradigma tartozik. A MG szerint viszont egy ige-nak több paradigmája is lehet: kijelentő, felszólító, feltételes, jelen, múlt vagy jövő idejű, általános és határozott (vö. 111). A MG paradigmafogalma tehát eltér a megszokottól. Sajnos nem világos, hogy miként képzei a MG a paradigmák egymáshoz való viszonyát, hiszen ezek a paradigmasorok nyilvánvalóan metszik egymást, és egy-egy alak egyszerre három paradigmához is tartozhat (mód, idő és a tárgyhoz való viszony szerint). Nem tisztázott, hogy ha ez lehetséges, akkor miért nem beszélhetünk egyes szám első személyű paradigmáról, amely az azonos számú és személyű alannyal egyeztetett alakok sorát tartalmazza.

2.6. Az egységes szempontok hiányáról

Minden tudományág módszertárába beletartozik, hogy a vizsgált jelenségeket osztályozza, csoportosítja. Az osztályozás akkor megfelelő, ha előre tisztázott szempontok alapján történik, és ha a szempontok hasonló természetűek. Ellenkező esetben az osztályozás nem éri el célját, vagy akár a korábbinál nagyobb zavart is előidéz.

A MG-ból helyenként hiányoznak a felosztás szempontjai. A határozatlan és az általános névmás kategóriájába sorolt elemeknél például nem világos, hogy miért nem alkotnak egy egységes kategóriát, vagy miért nem alkotnak az előtag szerint hat külön kategóriát (169-171). Hasonlóképpen homályos, hogy miért kell fok- és mértékhatározóról beszélni (441), ha mindössze annyi a különbség közöttük, hogy a mértékhatározó számszerűen (hagyományos terminológia sze-

¹⁹ L. 252. o.: „A segédigék tehát vagy az összetett állítmányok, vagy az összetett igealakok létrehozásában vesznek részt.” L. még 255-256.

²⁰ H. Bottyánfy Éva – Horváth Mária – Korompay Klára – D. Máta Mária (1992¹¹), Bevezetés az egyetemi magyar nyelvészeti tanulmányokba. Tankönyvkiadó, Budapest. 180.

rint tőszámnévvel) fejezi ki ugyanazt a jelentésárnyalatot. Ha szükség van ilyen megkülönböztetésre, akkor miért nincs hasonló a mennyiségjelzőnél is? Ha számít a különbség, miért tárgyalja a MG a két határozót egy alfejezetben, amikor minden más határozót külön fejezetben tárgyal? Ha pedig erre a megkülönböztetésre nincs szükség, miért nevezi meg két néven ugyanazt a jelenséget?

A megfelelő kritériumok elmaradása tartalmatlan megállapításokhoz vezethet. A 143. oldalon találjuk a következő kijelentést: „A viszonyító melléknevek gyakran fajtajelölő jelentésűek. Ilyenkor szemantikai-szintaktikai kapcsolatuk alaptagjukkal annyira szoros, hogy összetettség-szerűvé válnak, például *mezei nyúl*, *emlős állatok*; ill. vö. *magyar tanár* és *magyartanár*.” Mit nevez itt a MG összetettség-szerűnek? Egy összetett szó nem csak fajtajelölő lehet, hanem birtokos (*faág* – vö. 331), vagy exocentrikus (*rigójancsi*) is. A fajtajelölő jelzős szerkezet tehát a fajtajelölő összetételre hasonlít, mint ahogyan a birtokos szerkezet a birtokos összetételre. A *magyar tanár* és *magyartanár* példája végképp érthetetlen, különösen, hogy az utóbbi leginkább birtokos összetételnek fogható föl, vö. *matematikatanár* ~ *a matematika tanára*, *fizikatanár* ~ *a fizika tanára* stb.

A MG egy helyütt (285) a főnevek között sorolja fel a személyes névmást. Természetesen elfogadható megoldás lenne, hogy a névmásokat ahhoz a szófajhoz soroljuk be, amelyhez szintaktikai és morfológiai tulajdonságaik alapján közel állnak. Ha azonban egy nyelvtan nem ezt a megoldást választja, akkor nem nevezheti a személyes névmást főnévnek.

A szempontok keverésének jellemző típusa a formai és a szemantikai szempontok keverése. A határozók irányhármasságáról szólva (430–431) a MG a hely-, idő-, állapot-, ok-, cél-, részes- stb. határozókat szemantikai szempontok alapján előzmény-, tartam- és véghatározókra osztja. Ugyanezt megteszi az aszemantikus határozókkal is, de annak alapján, hogy ragjaik a helyhatározókban milyen irányt fejeznek ki: azaz itt nem szemantikai, hanem alaki szempontokat érvényesít.

Hasonlóképpen a tagmondatok viszonyát a mellérendelésnél logikai alapon határozza meg (sőt, maga a mellérendelés is „alapvetően logikai viszony” 374), míg az alárendelő mondatok osztályozása formai alapon történik (aszerint, hogy mennyire kötöttek, ill. melyik mondatrészt fejtik ki). Mivel a szempontok heterogének, nem csodálkozhatunk azon, hogy a tagmondatok között találunk olyan viszonyokat is, melyek alárendelőként és mellérendelőként is elemezhetőek.

2.6.1. A szófajok felosztása

A 67. oldal szerint a szófaj meghatározásakor a szó mondatbeli szerepét, alaktani viselkedését és csak utolsó sorban a jelentését kell figyelembe venni. A 183. oldalon már egyenesen ezt olvashatjuk: „Az újabb szófaji rendszerezések a szavakat és a szófajokat a korábbiaktól eltérően már elsősorban funkcionális (mon-

dattani és ehhez szorosan kapcsolódva morfológiai) szempontból vizsgálják [...]”. Ennek ellenére az egyes szófajok definícióinál a jelentést veszik alapul (81, 127, 142, 152 stb.). Ha a három szempontot a MG figyelembe venné, bizonyos szófaji kérdésekről másképpen kellene ítélnie.

A számnév kategóriáját mint önálló szófajt a MG megszünteti, mondván, hogy – akárcsak a melléknév – „járulékos fogalmakat fejeznek ki”, de megőrzik, mint a melléknév „sajátos szemantikai alcsoport”-ját (143). Ha azonban figyelembe vennék a szintaktikai szempontokat is, világossá válna, hogy a (tő)számnév²¹ élesen elkülönül a melléknévtől: utána a jelzett szó nem állhat többes számban, szórendileg mindig a névelő és a melléknévek között áll. Morfológiai tulajdonságai is eltérnek: a *-szor/-szer/-ször* toldalék vagy a sorszámnévképző, törtszámnévképző csak a tőszámnévhez járulhat, általában nem fokozható (néhány határozatlan számnév a kivétel). A többesszámjelek közül az *-i* egyáltalán nem járulhat hozzá, a *-k* is inkább kollektív főnévképzőként, mint többesjelként viselkedik. A birtokos személyrag szintén sajátos, partitívuszi jelentésárnyalat kíséretében járul hozzá (*hármunk* ’közülünk hárman’), ami melléknévnél elképzelhetetlen (**szépünk* ’közülünk a szépek’, **jobbunk* ’közülünk a jobbak’). Figyelemre méltó, hogy a számnév terminus használatára a MG maga is folyamatosan rákényszerül, ami azt mutatja, hogy ez mégiscsak egy önálló kategória. A 445. oldalon található megjegyzésből, miszerint „[...] hiszen például a sorszámnévi jelző nem számot jelöl (voltaképpen nem is számnév, hanem melléknév) [...]”, az derül ki, hogy a MG szerzői maguk sem (mind?) hisznek a tőszámnév melléknévvé minősítésében. Ha ugyanis a számnevet melléknévnek tartjuk, akkor nem mondhatjuk egy szóról sem, hogy nem is számnév, hanem melléknév.

A számnévvel szemben önálló szófajnak tartja a MG az igeneveket. Ha figyelembe vennék a morfológiai szempontokat, fel kellene tűnnie, hogy az igeneveket csupán néhány képző hozhatja létre. Nincs a szófaji felosztásban még egy olyan szófaj, mely csak képzett szavakat hordozna magában. Képezhetünk főnevet, melléknevet, igét stb. más szófajból, de minden szófajban bőven vannak olyan szavak, melyek tőszóként, képzetlenül is képviselik az adott szófajt. Az igenevek között azonban nem elég, hogy csak képzett szavak vannak, ráadásul mindegyik szót igéből képezzük. Mi több, ha az igék felől vizsgáljuk az esetet, akkor azt is észre kell vennünk, hogy bizonyos jelentéktelen kivételektől eltekintve minden igéből képezhető minden igenév. Ha szintaktikai szempontból vizsgáljuk a dolgot, könnyen észrevehetjük, hogy az ige és az igenév komplementáris disztribúcióban van egymással, és az igenév azért jön létre, hogy az igető bizonyos mondatbeli funkciót betölthessen. Mi több, ha csupán szemantikai szempontokat veszünk figyelembe, akkor sem tudjuk elkülöníteni az igenevet az igétől (ugyanúgy cselekvést, történést stb. fejez ki). Az igenév önálló

²¹ A sorszámnév melléknévek közé sorolása inkább elfogadható lenne.

szófajként való felvételét tehát egyetlen kritérium sem indokolja!

Hasonlóan problematikus az ige és a segédige elkülönítése. A kopulákra és az igékre ugyanazok a morfológiai kategóriák jellemzők, és ugyanazon a morfémák ugyanazon allomorfjai ugyanazon sorrendben fejezik ki őket. A kopulából ráadásul korlátozottan igenév is képezhető. Az egyetlen morfológiai különbség a *lenni* ige kijelentő mód harmadik személyű alakjaiban mutatkozik²². A kopulák jelentésükben sem különböznek az igéktől, hiszen igeként és segédigeként egyformán létezést (ill. annak kezdetét, végét, folytatódását) fejeznek ki. Szintaktikailag és morfológiailag viszont a kopulák, a *fog*, a *volna* illetve a modális-aspektuális-pragmatikai segédigék annyira különböznek egymástól, hogy nehéz lenne szintaktikai vagy morfológiai szempontok alapján egy csoportba sorolni őket. (Megjegyzendő, hogy a morfológiai különbségek csupán az igei alakok korlátozott meglétét jelentik, de semmiképpen nem jelentenek új, csak a segédigére jellemző formákat!) Mindezek alapján célszerűbb lenne a segédigéket az igék között meghagyni, és azok sajátos csoportjaként kezelni.

2.6.2. Rag, jel, képző

A magyar nyelvtudomány története során már többen megpróbálták csoportosítani a toldalékokat, és általában három csoportra, ragokra, jelekre és képzőkre osztották őket. Az egyes szerzőknél azonban időnként egészen mást jelentettek az egyes terminusok. A MG felosztása látszólag hármassal, valójában bináris: a toldalékmorfémákat derivációs morfémákra (képzők) és inflexiós morfémákra (jel és rag) osztja. Az utóbbit szintén két részre osztja aszerint, hogy szóalakzáró elem (rag) vagy sem (jel). Ez a felosztás önmagában támadhatatlan, hiszen kritériumai mindig egyértelműek. A probléma az, hogy a MG ugyanakkor ragaszkodik a hagyományos elnevezésekhez, és talán ezért nem érvényesíti következetesen saját szempontrendszerét. A képzőről azt állítja, hogy új szót hoz létre, és ezt (mint korábban kifejtettük) csak úgy érthetjük, hogy új lexémát hoz létre. Kérdéses, hogy az igenévképzők, a nomen actionis képzője (-*As*) vagy a ható ige képzője létrehoz-e új lexémát, hiszen az ezekkel létrehozott szóalakok jelentése egyértelműen levezethető az elemek jelentéséből. (A MG valószínűleg azért tekinti ezeket új szónak, mert szófajváltással járnak – bár a ható ige esetében még ez sem igaz.) Az igenévképzők és a nomen actionis képzői morfológiailag képessé teszik az igtét arra, hogy bizonyos szintaktikai viszonyokat kifejezzenek – ahogy ezt a rag definíciójában olvashatjuk.²³ A *-hAt* képzővé minősítése azért is

²² Ellenben figyelemre méltó, hogy a létige az egyetlen ige, amelyik saját, szintetikus formájú jövő idejű alakkal rendelkezik – önálló igeként és kopulaként egyaránt!

²³ Más kérdés, hogy még az igenévképzők sem egységesek abban, hogy lezárják-e a szót (mint

érthetetlen, mert az inflexiós morfémákról elmondott összes állítás igaz rá: a MG által alkalmazott osztályozási kritériumok alapján egyértelműen jelnek kellene minősíteni.

Az inflexiós morfémák kategóriája sem teljesen egységes.²⁴ A MG maga is elismeri, hogy az inflexiós morfémáknak nevezett toldalékok közül sem mindegyik járulhat az adott szófaj–kategória minden eleméhez. Ehhez hozzátehetjük, hogy az egyes inflexiós minősített morfémák sem kombinálhatóak mindig szabadon egymással. Az ilyeneket képzőszerű ragoknak nevezi a MG (200), holott a velük alkotott alakok csoportja gyakran olyan kicsi, hogy inkább improduktív képzőknek (derivációs toldalékoknak) tarthatnánk őket. Ragnak inkább csak hagyománytiszteletből nevezhetjük őket.²⁵ Ezzel szemben a 238. oldalon a *-va/-ve*, ill. *-ván/-vén* toldalékokat ragszerű képzőnek minősíti szóalakzáró jellege miatt, bár saját szempontrendszer alapján derivációs morfémánál (amelynek a határozói igenév toldalékát minősíti) szóba sem jöhetne a szóalakzárás kritériuma. A *-szerű*nek minősítések egyébként is problematikusak, hiszen nyitva marad a kérdés, hogy egy képzőszerű rag miért nem ragszerű képző, és viszont.

Véleményem szerint a MG előtt két lehetőség is nyitva állt volna. Egyrészt megtehetette volna, hogy megtartja az eredeti elnevezéseket, de világossá teszi, hogy ezek az elnevezések a hagyományon alapulnak, és nem tükrözik minden tekintetben megfelelően a toldalékok tulajdonságait. Másrészt megtehetette volna, hogy kiépít egy szigorú kritériumrendszert a toldalékok osztályozására, és e kritériumrendszer alapján újraosztályozza a toldalékmorfémákat. A MG azonban saját (egyébként jól használható) definícióját nem vette figyelembe, így ellentmondásokba keveredett.

2.6.3. Mi is a tárgy?

A ragokkal kapcsolatban további problémákkal is szembe kell néznünk. A 418–420. oldalakon a MG a határozói értékű tárggyal foglalkozik. A definíció szerint a határozói tárgy „olyan tárgyragos névszó, amely funkcióját tekintve a határozókhöz húz [...]”. A probléma felvetése azért érdekes, mert a tárgy defini-

---

a határozói igenév képzője), vagy pedig lehetővé teszik más toldalékok kapcsolódását (az összes többi).

²⁴ A MG az inflexiós morféma egyik fontos tulajdonságának tartja, hogy nem változtatják meg a „szó grammatikai környezetét”, „bővítési lehetőségeit” (59). Ezzel nehezen egyeztethető össze a 394. oldal megállapítása, mely szerint „A 3. személyű állítmányok mellett azonban általában kötelező vonzat az alany.” Ez a megfogalmazás ugyanis azt sugallja, hogy az igei személyrag hat a vonzatkeretre.

²⁵ Azt sem mondhatjuk azonban, hogy képzővé minősítésük a hagyomány teljes felrúgása lenne. Antal László Hány esetünk van? (In: uő: Egy új magyar nyelvtan felé. Magvető, Budapest. 1977. 50-75) című (ismeretterjesztő!) munkájában már egy negyed százada képzőnek minősítette az *-an*, *-ul*, *-ott*, *-ént*, *-ként*, *-stül*, *-lag*, *-lan*, *-kor*, *-szor*, *-onta*, *-szám* toldalékokat.

ciójában (414) a szerzők nem említik a tárgyragot, a meghatározás tisztán szemantikai alapú.²⁶ Ha tehát bizonyos bővítmények nem a tárgy, hanem a határozó (szemantikai alapú) definíciójának felelnek meg, akkor erősen megkérdőjelezhető, milyen alapon lehetnének mégis tárgynak tekinthetők – ebben az esetben a MG ismét ellentmondásba keveredik saját meghatározásával. Saját definíciója alapján ugyanis azt is megengedhetné magának, hogy ne csak határozói értékű tárggyal, hanem tárgy értékű határozóval is számoljon, azaz hogy tárgynak tekintsen nem tárgyragos bővítményeket is. Ez talán megoldást jelentene bizonyos aszemantikus bővítmények problémájára is. Ha ugyanis az egyes határozótípusok különböző ragokkal jelenhetnek meg, nem világos, miért kell ezek közül a ragok közül éppen a tárgyragot kizárni, ill. miért kell azt feltételezni, hogy a tárgy csak tárgyraggal jelenhet meg.

Másfelől óvatosságra kell inteni a határozói tárgyakkal kapcsolatban. A határozói tárgynak minősített alakok ma már gyakran etimológiai tövüktől elszakadt, önálló határozószók. Erre utal az is, hogy tárgyatlan igék mellett is megjelenhetnek. Az esetkategória azonban névszói kategória, határozószóra nem értelmezhető: így a tárgyragot legfeljebb történetileg lehet kimutatni benne, szinkrón szinten a szóvégi *-t* tárgyragként nem elemezhető – ez a típus már ilyen alapon sem tartozhatna ebbe a csoportba. Ezenkívül az esetek jelentős részéről kimutatható, hogy idiomatikus kifejezések: *jóízűt nevet* – **rosszízűt* / **édeset* / **keserűt nevet*, *mélyet sóhajt* – **sekély(e)t sóhajt*. (Emlékezzünk, hogy a sajátos jelentésű szintagmákat a MG ki is zárja a szintagmák közül – 350.) Vitatható a MG azon állítása is (418), hogy az általa helyhatározó értékű tárgynak nevezett mondatrészre a *hol?* kérdőszóval lehet kérdezni: *Hol jár?* – **Járja a várost.* / **A várost; Hol laknak kevesen?* – **A falut*. Ennek alapján meg kell kérdőjeleznünk azt is, hogy ezek a bővítmények valóban helyet fejeznek-e ki.

2.6.4. A határozók

A MG szerzői valószínűleg különös jelentőséget tulajdonítottak a határozókról szóló fejezetnek, hiszen a korábbi „hagyományos” nyelvtanoktól való eltérések közül ezt emelik ki (20). Az újítás abban rejlik, hogy míg a korábbi nyelvtanok a határozókat szemantikai jellemzőik alapján hat kategóriába, és azon belül típusokba sorolta a határozókat, addig a MG először a kötött és szabad határozókat különíti el, és ezeken belül sorol típusokba. Kötött határozóknak a vonzatokat nevezi. A határozók felosztása azonban a továbbiakban a két csoportban szinte teljesen megegyezik, ráadásul csupán két dologban különbözik a MMNy. felosztásától: nem csoportosítja kategóriákba a határozókat, ill. bevezeti a részelő (partitivusi) határozót. A MG által aszemantikusnak nevezett határozók azonban

²⁶ Más kérdés, hogy mennyire egzakt az a meghatározás, miszerint a tárgy „azt nevezi meg, amire a cselekvés irányul”.

csak a kötött határozók csoportjában fordulnak elő. A MG szerint a korábbi állandó határozó mindenféle vonzatot jelölt, másrészt pedig csak meghatározott ragokkal kifejezett vonzatokat jelöltek vele (426). Az állítás önmagában is ellentmondásos (hiszen a vonzat lehet névutós is), és nem is igaz. A Mai magyar nyelvben vonzatos szerkezetek is szerepelnek nem állandó határozóként: *leveszi valahonnan, teszi valahova* (helyhatározó, 295), *valamilyenre fest, valamilyennek tart, valaminek nevez, valaminek hat* (állapothatározó, 309, 311), *valamiből fakad, valamiből áll* (eredethatározó, 314), *valamivé fejlődik, valamivé alakít* (eredményhatározó, 315–316). (El kell azonban ismerni, hogy a MMNy valóban állandó határozónak minősít bizonyos határozókat azért, mert vonzatok: *beszélget, találkozik, birkózik* stb. *valakivel*, 313.) Ugyanakkor nem korlátozza, hogy milyen ragok fejezhetnek ki állandó határozót, sőt, névutós állandó határozókat is említ (331–332).

Bár a MG-ban a határozók felosztásának alapvető kritériuma a szabad és a kötött bővítmények elkülönítése, egyetlen elkülönítési módszert sem ad meg. Szintén hiányoznak a szemantikus és aszemantikus bővítmények elkülönítésének kritériumai. Nem világos, miért aszemantikus az *álmélkodik, ámul, csúfolódik, derül, mosolyog, töpreng valamin, ha a bosszankodik, bánkódik, megbotránkozik, felháborodik, kesereg, sajnálkozik, csodálkozik valamin* okhatározós szerkezet.

Az egyes határozótípusokra vonatkozó definíciók gyakran szó szerint a MMNy-ből származnak, akárcsak a példák jelentős része. A MMNy. követése odáig megy, hogy a 437. oldalon a következőt találjuk: „Az állapotféle eredet-határozót nem szabad összetéveszteni a módféle okhatározóval.” A MG azonban nem különböztet meg módféle és eredetféle határozókat. (A mondat eredetijét – kissé eltérő központoszással – megtalálhatjuk a MMNy. 314. oldalán.)

2.7. Ellentmondások, félreértelmezések

Vannak a MG-ban olyan vitatható elemzések, melyeket nehéz lenne rendszerezve bemutatni, ám úgy vélem, recenzió nem lehet teljes értékű anélkül, hogy legalább egy részüket ne említsem.

A feltételes módhoz a 107. oldalon példaként a *Szeretnék almát enni* mondatot hozza, holott ez nem a *Szeretek almát enni* mondat feltételes módú variánsa, hiszen az előbbi a közeli jelenre vonatkozik, az utóbbi pedig az általános, időtől független értelmű kijelentés. A *szeret* ige feltételes módú alakja bizonyos esetekben önállósodott, és speciális funkciója van.

A 233. oldalon olvasható a következő állítás: „Az *-andó/-endő* képzős ige-vek határozói szerepben gyakoribbak: [...]. Ez lehetséges állítmányi szerepükből következik.” Nem világos azonban, hogy miként függ össze a gyakori határozói szerep a lehetséges állítmányi szereppel. A határozósók például szintén gyako-

riak határozói szerepben, pedig nem tölthetnek be állítmányi pozíciót. Bár megfelelő statisztikai adatok nem állnak a rendelkezésemre, valószínűnek tartom, hogy a beálló melléknévi igenév mint igenév a jelzői szerepben a legáltalánosabb. Minden más mondatrészi szerep ellátására is a melléknévhez hasonló formai és szemantikai tulajdonságai teszik képessé.

A 309. oldalon két bekezdésen belül rengeteg elemzési hibára bukkanhatunk. Az „A -z denominális verbunképző...” kezdetű, és az azt követő bekezdésben a következő tévedésekre kell felhívni a figyelmet. Az 'alapszóban megnevezett dologgal végez valamit'-ba tökéletesen beleillik az 'az alapszóban megnevezett dologgal ellát', az 'az alapszóban megnevezett dologgal muzsikál', az 'alapszóval megnevezett dolgon megy, utazik', az 'az alapszóban megnevezett dolgot fogyasztja'. Ráadásul az elemzett esetek többségénél hibásan adja meg a szavak jelentését. A *BMX-ezik*, *gokartozik*, *szörföz* jelentése nem 'az alapszóban megnevezett dolgon megy, utazik', hiszen az adott dolgokat itt nem haladásra, hanem sportolásra, szórakozásra használjuk. Az 'az alapszóban megnevezett dologgal működik' téves jelentés-meghatározás a *faxol*, *turmixol* esetén. Ebben az esetben ugyanis a 'faxszal/turmixszal működik' lenne a jelentés. Valójában itt is az 'alapszóban megnevezett dologgal végez valamit' a jelentés. A *szkeccsel* esetében talán nyomdahibáról van szó, hiszen a lemezlovasok *szkreccselni* szoktak. A *raftingol*, *trekkingel* nem 'az alapszóban megnevezett dolgon megy, utazik', mert a MG állításával szemben a *trekking* és a *rafting* nem 'vadvízi csónak': a *trekking* 'tereptúrázás', a *rafting* 'vadvízi csónakázás' – a képző jelentése tehát 'az alapszóban megnevezett dologban részt vesz'. A *jammel* [sic!] szintén kitűnően illeszkedik a 'részt vesz az alapszóban megnevezett dologban' képzőjelentéshez, tehát nem kell számára új szemantikai osztályt létrehozni.

A *honlap* nem népetimológia (344), hanem közönséges tükörfordítás. Az *egérpad* sem népetimológia, hanem a tükörfordításnak az a sajátos típusa, amikor az összetételnek csak egyik felét fordítják le, a másik fele megmarad. Kétségtelen, hogy az *egérpad* esetében az utótag megőrzésében közrejátszott a már meglévő *pad* szavunk is, és ez emlékeztet a népetimológiára, az eset mégsem nevezhető egyértelműen népetimológiának, már csak azért sem, mert a népetimológia – éppen a MG definíciója szerint – megváltoztatja a szó alakját. A *filé* esetében viszont legalább annyira számolnunk kell a [fájl] fonotaktikai problémáinak kiküszöbölésével, mint a tréfás szándékkal.

A 356. oldalon a MG azt állítja, hogy a kötelező bővítményt nem csak régens követelheti meg. „A kötöttségnek lehet tisztán szemantikai oka is. Nem mondhatjuk például azt, hogy *Marinak haja volt*, hiszen ez normális esetben természetes. Ezért az információ csak úgy lesz megfelelő mennyiségű, ha a *haj* jelzőt kap: *Marinak barna haja volt*.” Ez a jelenség teljes félreértése. Ha a mondattal az lenne a baj, hogy általában mindenkinek van haja, így a kijelentés tartalmat-

lan, akkor a *Marinak volt haja* mondat is helytelen lenne, sőt, elsősorban az lenne helytelen. A *Marinak haja volt* mondat is grammatikus, ez megfelelő kontextusban látszik is. Pl. ha A és B korábbi, apróbb testi hibával rendelkező barátnőikre emlékeznek, és A megemlíti, hogy Marinak, B barátnőjének nem volt füle, akkor B visszavághat azzal, hogy *Marinak haja volt*, emlékeztetve A-t arra, hogy az ő barátnője erősen kopaszodott. Ebben a szituációban nyilvánvaló, hogy a mondat grammatikus. A szituáció azt is megmagyarázza, hogy miért érezhetjük a mondatot szokatlannak: ritkán kerülünk ugyanis olyan helyzetbe, amikor azt kell hangsúlyoznunk, hogy valakinek valamije nincs, viszont haja van.

A 493. oldalon a MG cselekvést és állapotot jelölő főneveket sorol fel, majd a következő megállapítást teszi: „A felsorolásból látható, hogy az igei (melléknévi) vonzatot a főnév hol megtartja, hol nem.” A felsorolásból azonban az látható, hogy a képzett főnevek a vonzatot megtartják. Ahol a vonzat nem egyezik meg, ott nem az igéből képeztük a főnevet, csupán a főnév jelentése (ill. etimológiája) rokon az igéével. Vonzatokkal kapcsolatos pontatlanságot eredményez az is, hogy a 359. oldalon a főnévi régensek közül egyedül olyan régenseket mutat be, melyek igéből képeztek, pontosabban *nomen actionis*ok. Az ilyen főnevek nyilván azért lehetnek régensek, mert megőrzik az igei vonzatokat.

A MG a 442. oldalán azt állítja, hogy „[a magyarban] a *van*, *nincs*, *sincs* mellett *-nak/-nek* ragos részeshatározóval fejezzük ki a birtokost. Hasonlóan nyilatkozik az 501. oldalon is: „A *nekem van (nincs)* szerkezet jelentése: 'számomra van (nincs); hozzám tartozik (nem tartozik)'.” Ez utóbbi állítás könnyen cáfolható, hiszen a *Nekem van kutyám* mondat *nekem* szavára nem kérdezhetünk úgy, hogy *kinek a számára/részére van kutya/kutyája?* A *van* ige mellett (egzisztenciális mondatban) a *-nak/-nek* ragos részeshatározó mellett az alany nem hordoz birtokos személyjelet: *Neked (számodra/részedre) van itt egy levél*, a birtoklásmondatban viszont ez kötelező: *Neked (*számodra/*részedre) van itt egy leveled*. Mi több, a részes határozós egzisztenciális mondat alanya hordozhat az alany személyétől és számától eltérő birtokos személyjelet is: *Neked a professzor könyve van itt/meg. Nektek ott van a te kocsid*.

Mivel a birtokos személyjeles szó előtt mindenképpen feltételeznünk kell egy birtokos jelzőt, és a birtoklásmondatban a birtokszón megjelenő birtokos személyjel mindig megegyezik a *-nak/-nek* ragos névszó számával és személyével, a *-nak/-nek* ragos névszót birtokos jelzőnek kell tartanunk²⁷. Bizonyos szórend esetében ez eléggé nyilvánvaló: *Nekem kutyám van, Van nekem kutyám*. Az tény, hogy a „legsemlegesebb szórend”-nek a *Nekem van kutyám* tekinthető, ám mivel a hagyományos grammatika amúgy sem magyarázza a szórendi különbségeket,

²⁷ Tény, hogy a *-nak/-nek* ragos birtokos jelző mellett a birtokszó egyébként mindig határozott névelővel jelenik meg, a birtoklásmondatban viszont soha. Ez valóban magyarázatot igényel, de az egyeztetési szabályok mindenképpen arra utalnak, hogy birtokos jelzőről van szó.

és „szintaktikailag azonos szerkezetűnek” tekinti az eltérő szórendű és hangsúlyozású mondatokat (vö. 379), keretei között erre nem is találhatunk magyarázatot. Azt azonban nem lehet tagadni, hogy a birtokos jelző messze eltávolodhat a birtokszótól: *Pistának ellopták az autóját.* (Vö. részeshatározóval: *Ellopták Pistának (Pista részére/száma) az autót.*) Vagy: *Pistának Károly tegnap este a Múzeum körúton összetörte az autóját.* Ezekben az esetekben nem beszélhetünk részeshatározóról, sőt, semmilyen határozóról sem, hiszen valamivel magyaráznunk kell a birtokos személyjelet. A *-nak/-nek* ragos névszó itt is, a birtoklásmondatban is birtokos jelző.

2.8. A Magyar grammatika mint tankönyv

Egy tankönyv célja, hogy rámutasson egy adott tudományág legfőbb kérdéseire, problémáira, ismertesse a válasz keresésének, a kutatásnak a módszereit, bemutassa a tudományág legfontosabb fogalmait és az elért eredményeket. A MG számára elsősorban az eredmények fontosak. A nyelvi elemzés általános kérdéseivel, módszereivel nem foglalkozik. Ez részben menthető azzal, hogy az egyetemi hallgatók a nyelvi elemzés módszertanával más kurzusokon ismerkednek meg. Ugyanakkor mégis szerencsésebb lett volna a magyar nyelvi jelenségek elemzését módszertani keretek között bemutatni. A morfológiában például eshetett volna szó a szegmentálás módszereiről és lehetőségeiről, a szófajoknál eshetett volna szó arról, hogy miért is soroljuk egyáltalán szófajokba a szavakat. Mindez segítette volna a diákokat az anyag könnyebb és alaposabb feldolgozásában.

Egy tankönyv egyik legfontosabb feladata bemutatni az adott tudományág szakszókincsét. Mint korábban említettük, a MG-ből egyes terminusok definíciói hiányoznak (határozott jövő, belehallás), mások használhatatlanok vagy ellentmondanak a MG más részeinek (tömbösödés, szintagma, tárgy, alany, rag, jel, képző). A MG egy sor kifejezést vesz a Strukturális magyar nyelvtanból (ill. a „modern” elméletekből), és anélkül használja őket, hogy a hozzájuk tartozó elméleti keretet, ill. az egyes fogalmak jelentését tisztázná: passzív transzformáció, transzform mondat (122), mélyszerkezet (473), szemantikai jegy (493, 496, a ± jellel való jelölés több helyen is), ágens stb. (Ezeket a Tárgymutató nem is tartalmazza.) Sokkal nagyobb baj az, hogy a számnévi szófaj megszüntetése miatt nem tárgyalja a hagyományos grammatikák olyan fontos (és az iskolai nyelvtanokban is szereplő) terminusait sem, mint a határozott és határozatlan, a tő-, sor- vagy törtszámnév stb. A MG tehát nem teszi alkalmassá a hallgatókat arra, hogy anyagának feldolgozása után önállóan képesek legyenek szakcikkeket olvasni és értelmezni.

Az anyag feldolgozását nagyban nehezíti, hogy a fejezetek nem egymásra épülnek. A vonzat fogalmát először a 84. oldalon használja, de csak a 355.

oldalvezeti be. A határozói ragok ismertetésénél (195–204) folyamatosan hivatkozik a különböző határozótípusokra, holott ezeket csak jóval később (425–43) tárgyalja. Az utalások meglehetősen felületesek (extrém példa az 507. oldalon található „lásd Mondattan”: a Mondattan című fejezet a 367. oldaltól a 554. oldalig tart). A Tárgymutató tapasztalatom szerint (l. a tömbösődéssel kapcsolatban leírtakat) gyakran hiányos, használata körülményes. Sokat segített volna, ha a kötet végére fogalomtárat is elhelyeztek volna.

Az Előszó szerint (21) a tankönyv szerzői táblázatokkal kívánták elősegíteni az anyag elsajátítását. Aligha hihető azonban, hogy a gyakran több oldalas táblázatok (380–383, 525–530) valóban áttekinthetővé tennék az anyagot. Ezek helyett vagy mellett helyesebb lett volna a fejezetek végére összefoglalásokat, esetleg kérdéseket és feladatokat elhelyezni (mint ahogy az Osiris Kiadó tankönyveinél szokásos).

3. Összefoglalás

Mint a recenzió elején írtam, a MG valóban nemzeti jelentőségű. Cikkem kritikus hangvételét a tárgya követelte meg. Sajnos nem kerülhetem meg a végkövetkeztetést: a MG a MMNy-hez képest inkább vissza-, mint előrelépés, hiszen a diákok által elsajátítandó anyagot úgy növeli és úgy bonyolítja, hogy közben ismereteiket nem teszi pontosabbá, jobban védhetővé.

Végezetül szeretnék köszönetet mondani mindazoknak, köztük a recenzió két lektorának, akik munkámban támogattak, és hozzájárultak megállapításaim pontosabbá tételéhez.

Fejes László